

Chiến dịch Tạo thanh VC Vùng Rừng Sát, Nhà Bè

Bài viết của NN Lê Đình An

Vào khoảng gần cuối năm 1966, thương thuyền của ngoại quốc ra vào trên sông Lòng Tàu, từ Vũng Tàu đến Sài Gòn, thường bị Việt cộng bắn phá. Theo tin tình báo, VC dùng chiến thuật du kích tấn công các tàu bè di chuyển trên dòng sông này với ý định cô lập và cắt đứt đường giao thông thủy lộ huyết mạch vào Thủ Đô.

Chúng chuyển quân gồm có cả Đặc công thủy từ Mật khu Bình Giả qua ngã Long Thành rồi xâm nhập vào vùng sinh lầy Rừng Sát và phân tán ra thành các chốt, các toán nhỏ tận trong rừng sâu giữa 2 con sông Soai Rạp và sông Lòng Tàu và mỗi khi chúng chuyển quân từ mật khu Bình Giả xuống miền Tây thì các nơi này là điểm chúng dừng quân tạm. Chúng ẩn núp hai bên bờ sông bắn sẻ vào các thương thuyền. Chúng bắn phá ngay cả vào các chiến đình tuần tiêu của Hải Quân, dùng Đặc công thủy đặt thủy lôi, mìn bẫy để phá hoại các ghe tàu di chuyển trên dòng sông này.

Đặc công thủy của Việt cộng có công tác cũng hơi giống như Người Nhái Hải Quân VNCH, nhưng Đặc công thủy của Việt cộng không được huấn luyện kỹ mà chỉ được huấn luyện cho từng công tác và chỉ sử dụng cho công tác riêng đó mà thôi, còn Người Nhái HQVNCH thì được huấn luyện khó khăn kỹ lưỡng, đa năng để sử dụng trong mọi công tác, và trong mọi trường hợp tùy theo nhu cầu chiến trường, Người Nhái có thể tự mình ứng biến cho thích nghi với hoàn cảnh địa hình địa vật nơi đó để hoàn thành công tác.

Trong phạm vi bài này chỉ nói về chuyến công tác hành quân 3 tháng của 10 Người Nhái đầu tiên phối hợp với Người Nhái Hoa Kỳ tại vùng Rừng Sát Nhà Bè, mở đầu cho các trận chiến phối hợp hành quân giữa Người Nhái Việt Nam và Người Nhái Hoa Kỳ về sau mà thôi.

Bộ Tư Lệnh Hải Quân/P3 VNCH phối hợp với bộ chỉ huy hành quân Hoa Kỳ. Đại Tướng Westmoreland Tư Lệnh của Quân đội Mỹ, chỉ thị một đơn vị Người Nhái Hoa Kỳ thành lập căn cứ tại Nhà Bè. Còn về phía Bộ Tư Lệnh Hải Quân/P3, VNCH chỉ thị cho Liên Đội Người Nhái (Lúc đó cấp số Người Nhái còn ít chưa trở thành Liên Đoàn.) Tuyển chọn 10 nhân viên ưu tú phối hợp với NN Hoa Kỳ để mở màn cho chiến thuật dùng Du kích chống Du kích hay là chiến thuật “Gậy ông đập lưng ông”.

Toán Người Nhái 10 người đầu tiên chuẩn bị đầy đủ trang bị tác chiến, xe Liên Đội Người Nhái đưa qua Bộ Tư Lệnh HQP3. Đại úy Trưởng Phòng 3 cho 10 NN biết chuyến công tác rất quan trọng như là một thử nghiệm khả năng tác chiến của Người Nhái Việt Nam.

- 10 NN nhận Sự vụ Lệnh công tác rồi xuống trình diện Bộ Chỉ Huy NN Hoa Kỳ đóng kế bên Căn cứ Hải Quân Nhà Bè thuộc Đặc Khu Rừng Sát.

Sau khi trình diện, 10 NN Việt Nam được Đại úy trưởng toán NN/HK (Tôi không còn nhớ tên vì lâu quá) hướng dẫn đi xem và giới thiệu tất cả các nơi trong căn cứ, và các loại vũ khí trang bị cho cá nhân. (*Navy Seals là đơn vị đặc biệt của Hải Quân Hoa Kỳ nên đã có trước các loại vũ khí mới vừa được chế tạo để sử dụng riêng như M-15 (về sau là M-16) hoặc Trung liên cá nhân Stoner, v.v.*), các loại tàu hành quân như PBR, Seal Boats không cần độ nước sâu.

Khi trở về phòng họp, Đại úy trưởng toán NN Mỹ cho biết về việc nơi ăn chốn ở thì bên Căn cứ Hải Quân Việt Nam tại Nhà Bè sẽ lo cho NN Việt Nam. Trước khi chấm dứt buổi họp, Đại úy Mỹ hỏi có cần hỏi gì không? Tôi nhận thấy có trở ngại nên xin phép được bàn thảo với nhau vài phút trước khi trả lời.

Tôi đề nghị anh em khoan nhận công tác với Đại úy trưởng toán NN Mỹ vì có trở ngại, lý do: Về vấn đề ăn, ở của chúng ta không được thuận tiện, vì bên Căn cứ Hải Quân Việt Nam những bữa ăn và ngủ có giờ nhất định. Còn đi công tác với NN Mỹ thì bất thân, và việc quan trọng là chúng ta 10 người Nhái đầu tiên hợp tác với NN Mỹ. Họ muốn biết

khả năng của chúng ta, vì vậy mà ảnh hưởng rất quan trọng cho Đơn vị NN Việt Nam về sau.

Tôi nhận thấy điểm quan trọng là trong công tác này Hoa Kỳ muốn xem khả năng NN Việt Nam trong công tác phối hợp hành quân, mà chúng tôi không có đủ điều kiện như NN Mỹ thì chẳng khác nào như 2 võ sĩ lên đài thi đấu mà một bên được ăn uống đầy đủ, còn một bên không được ăn uống đầy đủ thì làm sao biểu diễn thi thố tài năng cho được?

Sau khi bàn thảo xong NN Việt Nam đưa ý kiến cho Đại úy Mỹ biết là đang gặp trở ngại nên chưa có thể nhận công tác, sẽ trình diện lại sau khi được Bộ Tư Lệnh Hải Quân giải quyết.

- 10 NN trở về trình diện lại BTL/HQ/P3 Chúng tôi cho biết những trở ngại và nhờ BTL/HQ/P3 can thiệp với bên văn phòng Quân sự Hoa Kỳ để được cấp nơi ăn và ở chung với toán NN Mỹ thì NN Việt Nam mới có đủ sức để hoàn thành công tác được. BTL/HQ/P3 đồng ý đề nghị của toán NN và cho trở về LĐNN để chờ.

Qua ngày hôm sau toán NN được BTL/HQ/P3 thông báo mọi việc đã giải quyết xong. Bộ Chỉ Huy NN Mỹ đã nhận được chỉ thị sắp xếp cho NN Việt Nam ở chung khu vực, 10 NN trở xuống trình diện lại BCH/ NN Mỹ. Nhưng 10 NN Việt Nam nhận được sự tiếp đón lạnh nhạt của NN Mỹ chớ không thân thiện như lần đầu. Toán NN Việt Nam họp lại và cùng một nhận xét giống nhau. Bị chạm lòng tự ái, 10 NN Việt Nam bảo nhau. Mình phải cố gắng trong công tác để cho NN Mỹ thấy rõ khả năng của NN Việt Nam.

10 NN Việt Nam được chia ra cho 10 toán NN Mỹ. Nhiệm vụ của NN Việt Nam là Tiền Sát (Point Men) đi trước thám sát và hướng dẫn toán, bên NN Mỹ cũng có một Point Men cùng đi chung.

Công tác hành quân phục kích.

Chuyến công tác đầu tiên của toán tôi với 5 NN Mỹ và 1 Trung sĩ NN Porter Phụ tá Cố Vấn của LĐNN cùng đi, tất cả là 7 người. Sau buổi họp nhận lệnh hành quân, tôi nhận xét NN Mỹ khi đi công tác họ được yểm trợ hỏa lực thật là mạnh mẽ và rất an toàn khi cần cấp cứu, chuẩn bị thật kỹ càng nghiên cứu thật tường tận về không ảnh và bản đồ, như chuyến công tác 2 ngày này gồm có:

- 4 chiếc trực thăng võ trang. (2 chiếc bắn chặn để bảo vệ và 2 chiếc cấp cứu.)
- 1 chiếc L19 Phi cơ Quan sát.
- 1 Căn cứ Pháo Binh Nhà Bè.
- 2 PBR (Patrol Boat River).
- 1 Seal Boat chở NN đi công tác.
- BCH/Hành Quân có thể liên lạc với Không Lực Hoa Kỳ khi cần đến bất cứ lúc nào.
- Tất cả các lực lượng trên đều ứng trực 24/24.

(NN Việt Nam đánh giặc theo lối “Nhà nghèo” chỉ lấy thân đỡ đạn chứ không thể có được sự yểm trợ đầy đủ và mạnh mẽ như vậy.)

Toán công tác được báo thức lúc 3 giờ khuya, tôi cùng toán công tác đi ăn sáng rồi lên đường với đầy đủ trang bị vũ khí, đạn dược và lương khô dùng trong 2 ngày.

Khởi hành lúc 4 giờ sáng, chiếc Seal Boat trong nhiệm sở tác chiến, tất cả nhân viên trên tàu đều phải mặc áo giáp và đội nón sắt, tàu chở toán công tác di chuyển trên dòng sông Lòng Tào, phía trước và sau có 2 chiếc PBR chạy cách khoảng xa xa.

Khoảng 6 giờ sáng, đến khu vực tác xạ tự do (Vùng cấm dân chúng di chuyển). Tất cả NN đều đem súng cá nhân ra bắn thử khoảng chừng nửa băng rồi lắp đạn mới vào cho đầy đủ, bắn thêm vài viên cho thật bảo đảm súng của mình không bị trở ngại rồi khóa an toàn, khi đến địa điểm đổ bộ, cả toán cởi áo giáp và nón sắt để lại tàu và chuẩn bị đổ bộ.

Đến địa điểm lúc 7 giờ sáng, trời còn mờ sương. Chiếc Seal Boat ủi bãi, NN chúng tôi súng đều mở khóa an toàn sẵn sàng tác chiến. Mũi chiếc Seal Boat vừa chạm vào bãi sinh, toán NN nhanh nhẹn nhảy xuống trước cửa đổ bộ nước ngập đến ngang ngực, chúng tôi đứng yên tại chỗ quan sát trong lúc tàu rút lui ra xa. Toán NN lần lượt di chuyển nhẹ nhàng trong vùng sinh lầy nước đọng lẫn khuất vào các lùm cây.

“Rừng Sắt”. Địa danh thật là bí hiểm đúng nghĩa vì nơi này chỉ có toàn là các loại cây sống chìm gốc dưới nước như cây Bần, Đước và Dừa nước, v.v.. Trên một diện tích rộng bao la, và thỉnh thoảng mới gặp vài khoảng đất hơi cao ráo. Toán NN di chuyển lần sâu vào bên trong và vì phải lẩn tránh các bụi cây rậm rạp, vừa đi vừa trảm mình lội dưới nước, có chỗ nước cao ngang đầu gối, có chỗ lại ngập khỏi đầu, trong suốt 5 giờ di hành liên tục (từ 7 giờ sáng đến 12 giờ trưa.) Cả toán dừng lại lập vòng đai an toàn để nghỉ giải lao và ăn trưa với lương khô mang theo dưới vòm cây rậm rạp.

10 phút ăn và nghỉ xong, Trung úy trưởng toán họp bàn, ông ta cho biết rất khó xác định vị trí trên đường đến địa điểm. Vì trước khi hành quân, tất cả toán đều họp lại để nghiên cứu địa điểm phục kích trên bản đồ và các không ảnh. Nhưng trên thực tế thì có nhiều thay đổi về địa hình và địa vật. Thí dụ như trên bản đồ hành quân và không ảnh cho biết trên đường di chuyển sẽ qua khoảng 20 con rạch, nhưng toán NN đã lội qua hơn 30 con rạch rồi mà mới có phân nửa đoạn đường. (theo ước tính phải đến điểm phục kích là 10 tiếng đồng hồ di chuyển ở khoảng giữa 2 dòng sông Xoai Rạp và Lòng Tào).

Trưởng toán quyết định gọi Căn cứ Pháo Binh tại Nhà Bè bắn đạn khói để xác định vị trí. Sau khi nghe tiếng đại bác của Căn cứ Pháo Binh bắn đi, cả toán NN đã sẵn sàng di chuyển, không đầy 1 phút một tiếng nổ nhỏ trên đầu chúng tôi và tỏa ra một làn khói trắng rồi tan đi rất mau, cả toán cấp tốc di chuyển thật nhanh ra khỏi vùng đó vì sợ địch có thể phát giác, trong khi đó Trưởng toán cũng đã báo cáo về BCH/Hành Quân và BCH/Hành quân là đã xác định được điểm. Điểm ghi nhận NN Mỹ họ rất giỏi về địa bàn và nhận định phương hướng.

Toán NN bắt đầu lọt vào vùng địch đóng quân, vì trên đường đi toán phát giác qua nhiều con rạch có nhiều lu mái dẫu trong các lùm dừa nước, có lẽ Việt cộng dùng để chứa nước mưa hoặc nước ngọt được tiếp tế từ ngoài vào. Những tàn tích tro than, các chỗ trống trong các lùm cây còn để lại, theo ước tính cho biết từ cấp Đại Đội đến cấp Tiểu Đoàn của Việt cộng vừa rút đi. Cả toán tiếp tục di chuyển rất cẩn thận với cảnh giác cao độ.

Đến điểm phục kích là 5 giờ chiều, Tr/úy trưởng toán chọn địa điểm thích hợp. Toán chia ra nằm rải dọc theo bờ sông, sau khi sắp xếp xong toán rút lui vào phía trong khoảng chừng 50 thước và lập vòng đai an toàn, trưởng toán báo cáo về BCH/Hành Quân. Khoảng chừng 10 phút sau một chiếc L19 bay lượn trên không để tìm địa điểm của chúng tôi, trưởng toán NN hướng dẫn cho L19 biết tọa độ chính xác, L19 báo xuống đã thấy được toán và từ giã rồi bay đi. Tất cả lấy lương khô ra ăn.

Chờ đến khoảng 7 giờ, trời vừa mờ tối tất cả về vị trí phục kích. Nơi đây dòng sông rộng khoảng chừng 30 thước ngang, hai bên bờ tàn lá dừa nước phủ là đà trên mặt nước, toán NN đang phục kích tại một khúc sông hơi cong hình cánh cung để có thể quan sát trọn 2 chiều, toán phục kích nằm giữa, 2 quan sát viên chia nhau mỗi người một đầu sông, thủy triều giờ này đang lên chảy vào từ hướng sông Xoai Rạp đổ qua sông Lòng Tào.

Vùng này thật hoang vu vì là cấm địa không ai được phép lai vãng, nếu có xuồng ghe di chuyển thì chắc chắn là Việt cộng chớ không có người dân nào đi trên vùng này cả và nhất là ban đêm.

Tôi đang ngồi dựa gốc cây bần ghì tay súng nhìn về hướng sông Xoai Rạp, mặt sông phẳng lặng gợn lặn tẩn những làn sóng nhẹ dưới bóng mờ của ánh sao đêm, những cơn gió xào xạc đưa những tào lá dừa tạo thành âm thanh buồn vời vợi. Cảnh vật đã tạo

cho tôi niềm hoài cảm. Quê hương mình còn đắm chìm trong khói lửa triền miên biết đến bao giờ mình và các bạn đồng ngũ sẽ được trở về đời sống thanh bình.

Tôi đang miên man trong suy tư.... Bỗng thấy ánh sáng phản chiếu ánh sao đêm lóe nhẹ lên theo làn sóng gợn từ xa phía bên kia sông phía bên tôi, còn xa nên chưa thấy rõ lắm. Tôi tập trung theo dõi trong bóng tối đen, lại thêm một lượn sóng nhô lên lao xao, tôi nhìn thấy và nhận ra là một chiếc xuồng đang chèo hướng về phía toán đang phục kích (*dòng nước đang chảy từ hướng Xoai Rạp qua sông Lòng Tào nên ghe của chúng cũng di chuyển xuôi theo nước.*) Tôi lấy một cục đất nhỏ ném về phía người chèo và ra thủ hiệu nhìn theo hướng chiếc xuồng cho người chèo biết, và người chèo tiếp tục thông báo cho người tiếp theo. 7 mũi súng tự động tập trung hướng về chiếc xuồng sắp chèo tới. Hơi thở toán phục kích cũng đập dồn theo nhịp chèo của chiếc xuồng đang từ từ đi vào tử địa. Khi chiếc xuồng lần lần đến gần, trên xuồng hiện lên 3 bóng người, một tên ngồi trước mũi xuồng tay cầm súng AK47 đang quan sát, một tên ngồi giữa có lẽ cao cấp và một tên chèo lái. Mũi súng của toán NN di động theo chiếc xuồng chờ cho ngang tầm.

- Tiếng súng lệnh khai hỏa của trưởng toán nổ cùng lúc với 6 khẩu súng tự động M16 và súng săn nổ theo tạo nên âm thanh vang lên rùng rợn trong màn đêm. Tôi nhìn thấy trên mặt sông, 3 vùng nước xoáy như 3 chiếc nĩa phơi lúa, trời bong bóng ừng ực như 3 lỗ mồi to trên làn nước chao động, còn chiếc xuồng từ từ trôi ra giữa dòng....

Thi hành nhiệm vụ của Tiên Sát, sau khi bắn xong băng đạn, tôi ném một trái lựu đạn về phía xuồng địch, cấp tốc lấp vào băng đạn khác, tháo dây nịt đạn cùng dây 3 chạc và chiếc nón vải nguy trang ra để trên mặt đất và gác khẩu súng lên, rút lưỡi dao găm ra khỏi vỏ ngậm vào miệng, Tiên Sát viên Mỹ cũng làm như tôi và chờ lệnh trưởng toán để thanh toán mục tiêu sau cùng. Trưởng toán kiểm soát bên kia bờ sông bằng ống dòm hồng ngoại tuyến, tả toán đã sẵn sàng yểm trợ cho 2 Tiên Sát. Công việc này từ lúc bắn xong và chuẩn bị xuống nước không quá 30 giây. Trưởng toán ra lệnh, tôi và NN Mỹ cùng hụp xuống lặn theo hướng chiếc xuồng đang trôi xuôi dòng nước chảy khoảng hơn 50 thước. Vì từng là vô địch bơi lội ngày trước nên tôi lặn đến mục tiêu nhanh hơn NN Mỹ. Dưới mặt nước tối mờ tôi nhận ra bóng đen của đáy chiếc xuồng. Lấy lưỡi dao găm trong miệng ra cầm tay, đến nơi tôi lấy đà phóng vọt lên khỏi mặt nước, một tay chụp lấy be xuồng giật mạnh xuống, một tay giơ cao lưỡi dao găm đồng thời thân mình tôi cũng vượt lên be xuồng khỏi bụng, chuẩn bị tấn công nếu địch còn sống sót. Nhưng tất cả địch đều bị bắn rớt xuống sông. Tôi gom 2 khẩu AK47 lại, NN Tiên Sát của Mỹ cũng đã đến và cùng tôi lội đẩy chiếc xuồng vào bờ, tôi tịch thu 2 khẩu AK47 và một xách tài liệu đem lên giao cho Tr/úy trưởng toán, trưởng toán chia ra cho các toán viên mang giữ. Trước khi rút đi tôi ném một quả lựu đạn vào chiếc xuồng cho nổ tung lên và chìm xuống nước.

Toán NN rút lui vào trong sâu cách bờ sông khoảng 150 thước và lập vòng đai an toàn, ngồi dựa lưng nhau vào hàng cây bần để dễ quan sát 4 phía. Vì toán NN đang ở giữa sâu trong rừng sát và đã nổ súng náo động nên không thể rút lui ban đêm, toán phải nằm lại

phòng thủ tại chỗ chờ sáng. Vì biết là đang nằm trong lòng địch nên tất cả toán đều chong mắt canh chừng. Thời gian trôi qua toán NN cảm thấy như là thật chậm chạp, giữa cảnh rừng rậm âm u vắng lặng, tiếng muỗi vo ve lẫn tiếng côn trùng rí rả. Sự yên lặng như báo trước sẽ xảy ra điều nguy hiểm sắp đến. Như câu người ta thường nói là “trước khi bão thì trời lặng gió.”

Tr/úy trưởng toán sau khi liên lạc về Bộ Chỉ Huy Hành Quân rồi rỉ tai chuyện nhau cho biết kế hoạch sẽ rút vào khoảng đất trống trải cách đó chừng 100 thước để trực thăng thả dây cáp cứu, phòng hờ nếu có đụng trận.

Đến 4 giờ sáng chúng tôi thông báo chuyện nhau tất cả đều thắt dây đai để chuẩn bị sẵn sàng *(Khi đi công tác NN đều có mang theo bên mình một đoạn dây Nylon khoảng 5 thước, để khi cần trực thăng cáp cứu thì tháo ra quấn ngang bụng 2 vòng và vòng qua hai bắp đùi làm thành chiếc đai ghè giả, cuối cùng thắt lại với chiếc khoen nhôm trước bụng, khi trực thăng thả dây cáp cứu xuống cho mỗi người thì phải lấy chiếc móc dây đó móc vào chiếc khoen của mình, trực thăng sẽ bấm nút kéo lên.)*

Đến 5 giờ sáng, 2 Tiền Sát được lệnh bò trở lại chỗ phục kích nơi bờ sông thám sát, khi bò gần đến bờ sông, 2 Tiền Sát ra dấu cho nhau vì nghe có tiếng động bên kia bờ sông. Sau khi lắng nghe có tiếng xào xạc như có rất nhiều người di chuyển trong im lặng, chúng tôi cấp tốc bò trở lại báo cho trưởng toán biết, lập tức toán NN lập lại đội hình phục kích hàng ngang hướng về bờ sông, trong khi đó trưởng toán báo về BCH/Hành Quân. Trưởng toán cho biết trong vòng 15 phút sẽ rút về điểm trống để trực thăng đến rước.

Đúng giờ toán NN rút lui theo đội hình vừa ra bãi trống không rộng lắm, sau khi lập vòng đai an toàn xong thì có tiếng trực thăng từ xa đến theo đúng hướng của kế hoạch, trực thăng bay thật thấp và nhanh, hai chiếc lướt qua đầu chúng tôi xả súng bắn xuống phía bên kia bờ sông. Sau đó chúng tôi nghe có nhiều tràng đại liên và súng nhỏ của địch bắn trả và tiếng la ó náo loạn. Hai chiếc trực thăng đã thấy điểm của địch nên vòng lại bắn hỏa tiễn xối xả xuống địch quân. Trong lúc đó 2 chiếc trực thăng cáp cứu bay đậu trên không thả dây kéo toán NN lên mới được vài thước, trong lúc đó có nhiều loạt đạn bắn về phía trực thăng cáp cứu. Thấy nguy hiểm nên 2 chiếc trực thăng cấp tốc đảo ngang bay đi với vận tốc thật nhanh, toán NN đang lơ lửng trên không nên bị va chạm vào các nhánh cây làm rách sườn quần áo và da thịt. Khi lên khỏi ngọn cây, những lần đạn lửa của Việt cộng bắn theo 2 chiếc trực thăng tới tấp, trực thăng vượt qua vùng lửa đạn rồi tiếp tục bay đi về căn cứ không cần kéo các NN lên nữa, với vận tốc khoảng 200 cây số giờ, thân mình chúng tôi cảm thấy như bị kéo dài ra và trực thăng đã đưa toán NN về được an toàn, 2 chiếc trực thăng võ trang bắn chặn để cứu toán NN cũng trở về căn cứ, giao vùng địch lại cho căn cứ Pháo Binh và Không Quân Hoa Kỳ thanh toán mục tiêu với chiếc L19 chỉ điểm.

Toán Người Nhái Mỹ - Việt được cấp cứu đưa về căn cứ Nhà Bè.

Toán NN trở về trại lúc 5 giờ sáng, tắm rửa và ăn sáng rồi ngủ một giấc đến khoảng 3 giờ chiều. Buổi họp của toán NN tại phòng Hành Quân để rút ưu và khuyết điểm.... Tất cả đều đưa ra các nhận xét riêng của mình trong trận vừa qua. Điểm ghi nhận đặc biệt của anh Trung sĩ Porter phụ tá Cố vấn Mỹ cho LĐNN, đưa ý kiến là khẩu M16 khi bắn liên thanh, quán tính đường khương tuyến của nòng súng, lúc bấm cò, viên đạn khi ra khỏi nòng đã đẩy nòng súng hất lên cao từ từ, tất cả toán đều cùng một nhận xét như nhau, và cùng thảo luận tìm cách khắc phục. Cuối cùng cách thức được anh em toán NN đồng ý là khi bắn liên thanh thì một tay kẹp bá súng vào hông, một tay đè chặn trên thân súng trước ấn xuống, để mũi súng không bị ngóc lên. (*Khi công tác NN sử dụng súng đều bỏ dây mang súng, tư thế ứng chiến 100%*).

Hai Tiền Sát viên được cả toán tuyên dương về mặt tinh thần can đảm và đã hoàn thành nhiệm vụ cấp trên giao phó. Trung úy trưởng toán giao 2 khẩu AK47 chiến lợi phẩm lại cho tôi. Tôi đang phân vân chưa biết giải quyết như thế nào thì anh bạn Tiền Sát Mỹ bước lên chúc mừng tôi và cầm giùm 2 khẩu súng đem lại giường ngủ cho tôi. Khi tan buổi họp về phòng ngủ, các bạn Mỹ trong toán yêu cầu tôi trao đổi 2 khẩu súng AK47, người thì xin đổi khẩu súng 9 mm, kẻ thì xin đổi súng lục, v.v. Tôi suy nghĩ “Mình đang sống trong cuộc chiến chưa biết được sự sống hay chết của ngày mai. Vậy mình giữ những khẩu súng đó để làm gì?” Tôi quyết định đem tặng cho anh bạn Tiền Sát một khẩu và một người khác trong toán vì anh này rất có cảm tình với tôi. Hai anh bạn Mỹ nhận 2 Khẩu súng AK47 trở mắt nhìn tôi và hỏi lại mấy lần. Khi được tôi cho biết là chỉ tặng không cho hai anh chớ không có trao đổi chi cả, hai anh vui mừng đến ôm vai tôi và cảm ơn rối rít. Hai anh cho biết các anh đến Việt Nam tham chiến nên các anh muốn có

một món quà lưu niệm khi các anh trở về Mỹ, và cũng không có gì quý giá hơn đối với người quân nhân là khẩu súng chiếm được của kẻ địch nơi mặt trận mà chính mình đã tham dự.

Toán Người Nhái VN chúng tôi đã thành công chỉ trong chuyến công tác đầu tiên này. NN Mỹ đã tỏ ra có thiện cảm với NN Việt Nam. Vì lý do là NN Việt Nam nhỏ con hơn người Mỹ, cho nên khi di chuyển chúng tôi di chuyển lẹ làng và nhanh hơn, mỗi khi qua những vùng sinh lầy hoặc qua các sông rạch, Người Nhái Hoa Kỳ di chuyển rất khó khăn. Vì cùng công tác chung nên chúng tôi thường phụ giúp các anh chàng khổng lồ này mỗi khi các anh chàng bị lún sinh. Nhất là anh mang súng trung liên Stoner loại mới sản xuất dành riêng cho NN Mỹ, khẩu súng này bắn liên thanh, dây Nylon kết các viên đạn cỡ .223 đựng trong hộp nhựa chứa 150 viên, anh mang khẩu súng với 4 hộp đạn, người trợ xạ thủ mang thêm cho anh 2 hộp nữa, vì mang nặng nên anh thường bị lún sinh - NN Mỹ to xác nên ăn uống cũng rất nhiều, khi đi công tác thường mang theo rất nhiều thức ăn uống, chẳng hạn như nước uống NN Mỹ phải mang theo một túi Nylon chứa 5 quarts nước rồi còn mang thêm 2 Bidon phụ thêm, còn NN Việt Nam chỉ cần 2 Bidon nước mang theo cho những công tác phục kích tại địa điểm lâu chừng 2 hay 3 ngày mà thôi.

NN hoạt động tại Rừng Sát.... NN. Thái (Cóc Tía) và Seals Mỹ

10 toán NN thay phiên nhau công tác đêm nào cũng có 3 toán đi và 3 toán về 4 toán ứng trực và cũng tùy theo nhu cầu công tác mà sắp xếp số nhân viên đi công tác.

oOo

Người Nhái đầu tiên trong toán đã hi sinh vì Tổ Quốc.

Sau vài chuyên công tác, một toán NN bị Việt cộng phục kích. **NN Nguyễn Ngợi** là Người Nhái VN đầu tiên đã anh dũng hy sinh trong trận phục kích cùng với 2 NN Hoa Kỳ đã nằm xuống vĩnh viễn nơi vùng đầm lầy Rừng Sát. Và máu cũng bắt đầu đổ xuống hòa lẫn với nhau giữa Người Nhái Mỹ và Người Nhái Việt Nam Cộng Hòa trong những lần công tác kế tiếp.

Phải chăng là điểm báo trước?

Trước chuyên công tác cuối cùng, anh Ngợi tâm sự với tôi qua giọng buồn buồn:

- An biết không? Chuyên công tác vừa rồi toán của tôi đã phục kích suốt đêm tại con rạch nhỏ, khoảng 6 giờ sáng toán NN định rút về thì nghe tiếng động dưới lòng rạch. Tất cả nằm im chờ đợi một bóng người từ xa đi lần theo lòng rạch cạn vì lúc đó nước ròng, trời lúc đó còn mờ mờ chưa sáng tỏ. Khi đến gần tôi nhìn thấy là một đứa nhỏ khoảng 16, 17 tuổi đang lần theo lòng rạch, trong tay với chiếc nơm để bắt cá. Cả toán đều không nổ bắn (*Vùng cấm địa không ai được lai vãng, hay gọi là vùng tác xạ tự do*) nên Trưởng toán kê vào tai tôi, bảo tôi gọi đứa nhỏ đó lại hỏi xem nó từ đâu tới. Tôi đứng lên trong lùm dừa nước nhưng vì ngại trang nên đứa nhỏ tới sát bên tôi mà nó không thấy, tôi lên tiếng gọi nó: “Ê nhỏ! Lại đây”. Đứa nhỏ giật mình nhìn lên tôi rồi ù bỏ chạy. Tôi kêu đứng lại, đứng lại.... Đứa nhỏ vẫn bỏ chạy có lẽ vì sợ quá. Tôi chưa biết phải làm sao thì nhiều tràng đạn bắn vào đứa nhỏ. Anh xúc động nói: “Mình nhìn thằng nhỏ bị trúng đạn té xuống nằm oằn oại máu phun lên trên bãi sinh... mà lòng mình co thắt lại...”

Cả toán phải rút nhanh ra khỏi vùng đó cách bờ sông khoảng 10 cây số. Thật tình tôi không biết phải nói làm sao? Vì sự an toàn của toán NN nên đành phải bắn chết đứa nhỏ mà lòng dạ mình không đành. Nhưng nếu nó chạy thoát thì rất nguy hiểm cho toán. Ngợi thở dài buồn nản. Tôi cũng cảm thấy lòng xót xa bất nhẫn, vì chiến tranh là chết chóc, là tan nát, là chia ly. Cũng do bọn vô thần Cộng sản mang vào miền Nam gây thảm họa.

Tôi khuyên Ngợi hãy bình tĩnh lại, vì mình là quân nhân phải thi hành lệnh của thượng cấp, những thảm cảnh này chỉ chấm dứt khi nào tiêu diệt được hết bọn chúng....

Tôi không ngờ lần nói chuyện đó lại là lần cuối cùng của anh NN Nguyễn Ngợi!

Chuyến phục kích độc đáo

Thêm vài lần công tác nữa, vài toán khác cũng chạm súng với địch, cũng mang thắng lợi về, chỉ vài nhân viên bị thương tích nhẹ. Riêng toán của tôi liên tục mấy chuyến hành quân vừa qua đều vô sự. Hôm nay tôi nhận lệnh từ phòng hành quân, đặc biệt là đêm nay chuyến công tác chỉ có ba người, và tôi vẫn là Tiền Sát của tổ.

LĐNN và Navy Seals Mỹ

Chuyến công tác lần này chúng tôi di chuyển bằng PBR (Tuần giang đình) đi đầu và một PBR hộ tống xa xa phía sau. Khi gần đến địa điểm Tiểu Đình vẫn giữ tốc độ chạy đều, chúng tôi 3 người đã nằm sẵn trên sàn tàu, lúc đó khoảng 8 giờ tối. Trời đã tối, ánh sáng chỉ còn hừng lên qua vài đám mây còn phản chiếu ánh mặt trời mờ mờ....

Khi đến điểm Trung úy Trưởng toán ra dấu hiệu, cả 3 chúng tôi cùng lăn ra khỏi tàu và rớt xuống nước còn tàu thì vẫn tiếp tục di chuyển, chúng tôi lộn vào bờ thật nhẹ tránh động nước. Điểm phục kích này là ngã ba sông Lòng Tào, đầu con rạch nhỏ bề ngang khoảng chừng 15 thước. 3 người chúng tôi vạch nhẹ cỏ dại mọc cao dọc theo triền lên đến bờ, chúng tôi vừa chọn chỗ nằm thích hợp để quan sát trong vùng cỏ rậm, vì là Tiền Sát tôi phải vào trước và quan sát phía trong ngọn rạch. Vừa yên chỗ tôi bỗng thấy bóng một chiếc xuồng đang chèo ra cách chỗ chúng tôi không quá 100 thước, tôi đưa tay bấm nhẹ anh Tr/úy trưởng toán, chúng tôi đều tháo mỗi người 2 trái lựu đạn và 2 trái chiếu sáng và một băng đạn phụ để sẵn. Khi xuồng đến gần hiện rõ 3 người, một người nằm trước mũi quan sát với khẩu súng AK47, một người ngồi giữa đội nón cối, người chèo xuồng vừa chèo vừa ngóng cổ lên cao quan sát phía ngoài sông lớn, có lẽ chúng định chèo ra nhưng nghe có tiếng máy tàu của chúng tôi vừa đi đến nên chúng ẩn vào lùm cây phía trong, chờ tàu tuần tiểu đi qua xa rồi chúng nó mới chèo ra. Ba người chúng tôi chia 3 mục tiêu, tôi lãnh phần tên chèo xuồng. Tràng súng lệnh của anh Tr/úy trưởng toán vào tên ngồi giữa cùng lúc với 2 tràng đạn của chúng tôi đã hạ gục 3 tên VC, mỗi người

chúng tôi đều ném bồi theo 2 trái lựu đạn miêng, lấp băng đạn mới vào và giật 2 trái chiếu sáng để thông báo cho tàu trở lại đón. Còn tôi thì đã sẵn sàng nhào xuống nước với lưỡi dao găm để tiêu diệt những tên nào còn sống sót và tịch thu chiến lợi phẩm. Hai bạn trong tổ bắn phủ đầu để yểm trợ cho tôi lặn đến xuống với động tác lưỡi dao găm phòng thân tiêu diệt địch, và lần này chúng tôi cũng thành công, tất cả 3 tên VC đều rút xuống nước, tôi lặn xuống ra sông lớn thì 2 chiếc PBR cũng vừa tới. Cả 3 chúng tôi nhảy lên tàu, tôi cột chiếc xuống vào tàu và tịch thu 2 cây AK47, một súng trường bá đờ và một túi tài liệu, trong lúc đó 2 chiếc PBR ghim mũi vào bờ bắn xối xả vào phía trong ngọn rạch với những tràng đại bác 20 ly và 12.7, cốt ý chặn lại nếu có nhiều địch quân. Và cùng rút nhanh ra khỏi vùng phục kích. 2 chiếc PBR cùng về căn cứ với 3 người chúng tôi.

Trận phục kích độc đáo này tính từ khi tổ 3 người chúng tôi xuống nước cho đến khi rút ra, không quá 15 phút.

Trong trận phục kích này tôi học được thêm kinh nghiệm là với quân số quá ít, khi lâm chiến phải dùng chiến thuật Hỏa mù đánh vào tâm lý của địch, cả 3 chúng tôi đã bắn thật nhiều, thật dữ tợn và ném 6 trái lựu đạn, giật 6 trái chiếu sáng, cốt ý là làm cho địch quân nếu có đóng quân gần đó cũng không biết được rõ quân số của chúng tôi là bao nhiêu....

oOo

Sau nhiều chuyến công tác cùng chung sống chết trong những cuộc hành quân phối hợp, các người bạn NN Hoa Kỳ giờ đây đã thấy được khả năng của NN Việt Nam nên rất quý mến chớ không giống như ngày chúng tôi mới đến. Với tinh thần bất khuất, và vì Danh Dự của đơn vị, trong trận chiến chưa bao giờ NN Việt Nam lùi bước trước địch quân dù cho có bị bao vây. Và đối với NN Mỹ, NN Việt Nam cũng sinh cảm tình vì cùng chung sống chết nơi chiến trường, những ngày nghỉ ngơi, các bạn Mỹ thường rủ chúng tôi cùng đi PX (Hợp tác xã quân đội). Lẽ dĩ nhiên là các bạn NN Mỹ có nhiều tiền thường mua quà về biếu cho NN Việt Nam. Nhưng riêng tôi vẫn còn mang nhiều mặc cảm qua nhiều lý do cho nên suốt thời gian công tác, tôi chưa bao giờ vào PX cả. Một Trung sĩ Mỹ cùng chung toán với tôi thấy tôi ở lại trại một mình, anh đến nói chuyện với tôi, anh bạn cũng hỏi tại sao tôi không đi PX để mua sắm, tôi lắc đầu mỉm cười không trả lời. Tôi không giỏi Anh ngữ nên chỉ nói rất ít những gì mình biết, anh bạn này cũng cảm thông. Và qua nhiều lần nói chuyện tôi và anh đã hiểu nhau qua một vài câu chuyện trao đổi như anh bạn Trung sĩ (Vì câu chuyện này đã lâu tôi không nhớ tên anh bạn này) quê ở Tiểu Bang Louisiana, có gia đình, lương hàng tháng của anh \$500.00USD, anh lãnh ra xài phân nửa còn phân nửa để lại cho gia đình. Anh hỏi lại tôi, tôi mỉm cười và cho anh biết lương Hạ sĩ nhất của tôi là 1,700 Đồng so với đồng Dollars thì khoảng \$16.00USD (vì 1 Dollar lúc đó đổi được 120 đồng tiền Việt Nam), anh bạn NN Mỹ ngạc nhiên tròn mắt lắc đầu. Có lẽ anh cũng cảm thông được tại sao tôi từ chối không đi PX.

Qua kỳ lãnh lương của tháng sau, anh bạn Trung sĩ NN Mỹ này vui vẻ đến gặp tôi và đưa cho một bao thơ, tôi ngạc nhiên nhìn anh, anh ta cười và bảo mở ra xem. Tôi mở bao thơ ra nhìn thấy tờ giấy bạc \$10.00USD, tôi nhìn anh hỏi lý do. Anh bạn sợ tôi trả lại vội nắm lấy tay tôi và nói anh có nhã ý gởi cho tôi \$10.00USD là để mua quà tặng bạn gái của tôi. Tôi ngưng lặng vì cảm động trước thân tình của anh bạn NN Mỹ, anh bạn hiểu tâm lý của tôi nếu tặng cho tôi thì chắc chắn tôi không nhận nên anh bảo là tặng cho bạn gái, để tôi không có lý do từ chối!

Những ngày công tác cũng dần qua, những lần đụng trận của các toán khác cũng vẫn tiếp tục, nhưng vì chúng tôi được lợi thế hơn với những lần phục kích và đột kích bất thần và mỗi khi đụng trận thì được sự yểm trợ và cấp cứu hữu hiệu nên chúng tôi ít bị thiệt hại so với thiệt hại của địch nhiều hơn gấp 80 hay 90%....

Chỉ còn khoảng 2 tuần lễ nữa là mãn hạn công tác 3 tháng, trong ngày nghỉ dưỡng sức tôi trở về Liên Đội Người Nhái thăm anh em, tôi gặp Thiếu Tá Liên Đội Trưởng Trịnh Hòa Hiệp, người anh cả của Đơn vị, anh em NN chúng tôi thường gọi ông là “Ông Phật Sống” hiền lành vì ông xem LĐNN như là nhà của mình, tất cả NN đều là con cái trong nhà, vì vậy mà anh em NN chúng tôi có nhiều khi “Lộng hành quá đáng” Th/Tá Hiệp nhận được văn thư cấp trên quở trách ông đều nhận cả và chỉ gọi các “Quái nhân lộng hành” vào văn phòng khuyên bảo chớ ông không nở quở phạt. Đôi khi tôi tự nghĩ đến Th/Tá Hiệp, vị Chỉ Huy Trưởng hiền lành này tại sao lại về chỉ huy một đơn vị quá ư là “Dữ tợn”, đơn vị mà đối với VC là Hung Thần, mỗi khi VC gặp Người Nhái là như gặp giờ “Ngọc Hoàng giữ sổ”. Phải chăng là định mạng của ông đưa đẩy ông đến toàn là các đơn vị đặc biệt? Từ khi tốt nghiệp khóa 7 Sĩ Quan Hải Quân, Ông thụ huấn khóa 1 Biệt Hải tại Đà Nẵng và làm Chỉ Huy Trưởng của Đơn vị này, rồi qua Đơn vị Hải Tuần và cuối cùng là Chỉ Huy Trưởng của Liên Đoàn Người Nhái.

Thiếu Tá Hiệp thấy tôi liền gọi vào văn phòng thăm hỏi về những công tác phối hợp với NN Hoa Kỳ của chúng tôi, tôi đem những điều học hỏi được trong các chuyến công tác kể cho Th/Tá nghe và những nhận xét riêng của tôi về những đặc biệt của NN Mỹ mà NN chúng ta chưa có học hỏi qua. Th/Tá Hiệp trầm ngâm suy nghĩ rồi nói với tôi: Anh có những nhận xét rất đặc biệt rất quý giá cho đơn vị mình, rồi ông nói tiếp: Tôi sẽ cùng anh và toán NN Mỹ đi công tác một chuyến....

Tối nay toán chúng tôi đi phục kích, Chỉ Huy Trưởng LĐNN Trịnh Hòa Hiệp đã có mặt từ sớm và đang trò chuyện cùng Bộ Chỉ Huy Hành Quân NN Mỹ. Đến giờ khởi hành Th/Tá Hiệp cùng đi chung toán với chúng tôi. Địa điểm phục kích đêm nay là tại một ngã ba của một dòng sông nhỏ thông ra sông Xoai Rạp, tất cả đổ bộ an toàn và phục kích tại địa điểm đã ấn định đi sâu vào trong khoảng 1 cây số cách ngã ba sông.

Cũng với hoàn cảnh tương tự của những lần phục kích trước, phong cảnh tiêu sơ hoang phế, dòng sông vắng lặng lững lờ trôi.... Tất cả chúng tôi ngồi dựa lưng vào những gốc Bần, gốc Đước, súng thì gác trên nhánh cây cho khỏi ướt vì giờ này nước đang lớn, chỗ

chúng tôi ngồi phục kích mà nước lên đến ngang ngực.

Hướng mắt nhìn vào sâu trong ngọn rạch, chúng tôi có mặt tại đây từ 8 giờ tối, bây giờ là 11 giờ khuya, con nước đã bắt đầu ròng, mực nước trên người chúng tôi đã từ ngực xuống tới bụng. Bỗng chúng tôi nghe tiếng chèo gạt nước từ xa, chúng tôi cùng thông báo cho nhau cùng hướng về điểm động. Dưới ánh trăng non mờ nhạt lần lần hiện rõ một chiếc xuồng bên kia dòng, trên xuồng một tên ngồi giữa khoang xuồng, một tên đang chèo.

Chờ cho chiếc xuồng vào đúng tầm 8 khẩu súng M16 và súng săn cùng nhả đạn và ném 2 trái chiếu sáng để gọi tàu đến rước. Như thường lệ tôi đang sẵn sàng với chiếc dao găm, đặc biệt là hôm nay cũng chỉ có một Tiền Sát viên là tôi, với tinh thần thật căng, chờ cho toán sẵn sàng yểm trợ, trưởng toán ra lệnh “GO”, tôi lặn một hơi đến chiếc xuồng đang trôi lững lờ cách khoảng 50 - 60 thước. Tôi lấy đà với nắm be xuồng vọt mạnh lên, qua làn nước nhạt nhòa trên đầu tôi chảy xuống mặt bỗng thấy bóng người chĩa quây chồm úp qua tôi, lập tức tôi lách nghiêng qua phải với một đường dao găm vọt xéo 45 độ từ trái qua phải, bóng người ngã giật trở lại với tiếng kêu ặc ặc vì bị đứt cổ họng, thân hình vung vẩy và rơi xuống nước, sự việc nguy hiểm xảy ra như chớp nhoáng, tôi lập tức lộn đầu xuồng về chỗ phục kích, tịch thu 1 AK47 và một túi tài liệu. Một trái lựu đạn cho nổ để nhận chìm chiếc xuồng của địch sau khi chúng tôi cấp tốc rút đi ra bờ sông Xoai Rạp chiếc PBR đang chờ đón, và chúng tôi trở về căn cứ an toàn.

Đường Dao Tuyệt Mạng...!!

Liên sau đó chúng tôi họp tại phòng Hành Quân, Thiếu Tá Chỉ Huy Trưởng Bộ Chỉ Huy Hành Quân NN Hoa Kỳ đến bắt tay Chỉ Huy Trưởng LDNN Trịnh Hòa Hiệp và bắt tay tôi, Cả toán cùng bắt tay chúc mừng chuyến hành quân thành công.

Sau buổi họp Th/Tá Hiệp cùng tôi ra ngoài, tôi kể lại phản ứng của tôi trong lúc thanh toán tên VC còn sống cho ông nghe. Tôi nói: có lẽ tên VC đã bị thương nặng nên khi tôi nắm be xuồng vọt lên vì giật mạnh quá nên tên VC bị văng úp qua phía tôi và với phản ứng tự nhiên của tôi tên VC đã bị đứt cổ họng. Nếu tên đó chưa bị thương thì thật là nguy hiểm cho tôi. Th/Tá Hiệp cười có vẻ hài lòng và nói với tôi: sau chuyến công tác 3

tháng này anh phải về phòng Huấn luyện của NN để huấn luyện các khóa sau với những gì mà anh đã học hỏi được....

Qua chuyến công tác này đã thật sự chứng minh câu “Cẩn tắc vô ưu”, nếu tôi ỷ y như các chuyến công tác trước đều không có việc gì xảy ra mà xem thường vì nghĩ bao nhiêu hỏa lực đều tập trung vào 2 tên VC thì làm sao chúng có thể sống nổi? Nhờ thận trọng nên tôi mới phản ứng kịp thời như đoạn kể trên.

Chuyến hành quân cuối cùng với Người Nhái Hoa Kỳ.

Còn vài hôm nữa là toán NN chúng tôi mãn hạn công tác 3 tháng phối hợp hành quân với NN Mỹ và toán NN Việt Nam khác sẽ thay thế. Trung sĩ Porter (Phụ tá Cố vấn của LDNN) cùng tôi xuống phòng lãnh lương khô, chuyến công tác sẽ nằm lại tại địa điểm 4 ngày theo dự trù. Những thùng giấy đựng lương khô của Quân Đội với hàng chữ do Nhật cung cấp, tôi lựa các gói có ghi cơm khô, súp tôm, và thịt mỗi phần lương khô đều có miếng kẹo đậu phộng hoặc kẹo thơm, Cà phê, trà, v.v. vì mình là Việt Nam ăn cơm hàng ngày thích hơn là bánh mì.

5 giờ chiều, PBR chở toán 6 người chúng tôi từ sông Xoai Rạp ra cửa biển và cập vào chiếc Dương Vận Hạm USS Harnett, LST 821 của Hoa Kỳ đang neo ở cửa biển Vũng Tàu. Chuyến hành quân này Bộ Chỉ Huy Hành quân được đặt trên chiến hạm LST này.

Dương Vận Hạm USS Harnett. LST 821 (hình trên Internet.)

Khoảng 9 giờ toán chúng tôi khởi hành, chiếc PBR trong nhiệm sở tác chiến chạy với tốc độ thật nhanh cách bờ khoảng chừng 150 thước, bên phải tính từ ngoài biển vào. Đến điểm là ngã ba vào nhánh sông thông luôn vào sâu phân đất giữa 2 con sông Lòng Tào và

Xoai Rạp. Khi gần đến nơi chiếc PBR giảm tốc độ chạy chậm lại và bất thần xoay 90 độ đâm thẳng vào bờ chui qua lùm cây rậm ghim mũi vô bờ, 6 người chúng tôi nhanh nhẹn nhảy lên bờ. Tất cả 6 người chúng tôi đều lọt xuống hố cá nhân của VC đào dọc theo bờ. Sự việc xảy ra quá bất ngờ, tất cả toán ghim súng nằm im quan sát, trong khi đó chiếc PBR rút mũi ra chạy đi. Xung quanh đều yên lặng, chúng tôi thay phiên nhau dùng ống dòm hồng ngoại tuyến để kiểm soát, trong lúc đó trưởng toán báo cáo tình hình về BCH/HQ. Nhìn qua ống dòm tôi nhìn thấy một dãy trại cách chúng tôi khoảng 100 thước, trống không.

Chúng tôi nằm yên trong hố cá nhân do VC để lại với cảnh giác cao độ và thức suốt đêm vì biết mình đang trong tình trạng nguy hiểm vô cùng. Đến gần 5 giờ sáng, 2 Tiền Sát được lệnh bò vào thám sát dãy trại, còn tất cả nằm tại chỗ canh súng để bảo vệ cho 2 Tiền Sát viên. Vì con đường mòn dẫn vào dãy trại nhỏ hẹp nên tôi ra dấu cho Tiền Sát Mỹ bò theo sau. Tôi cẩn thận vì kinh nghiệm cho biết, khi rời bỏ nơi đóng quân, cả ta và địch đều thường gài lại mìn bẫy, lựu đạn hoặc hầm chông. Hiện tình chúng tôi đang ở trong tình thế đó. Bò vào khoảng 15 thước, trước mặt tôi phía bên trái có một nhánh cây cắm xuống đất khác màu vì lá khô. Tôi nghi ngờ ra dấu cho anh bạn Mỹ dừng lại, anh bạn cũng làm dấu hiệu cho toán biết. Tôi cẩn thận dò từ tác đất đến gần nhánh cây đó và phát giác ra cách phía sau nhánh cây khoảng 1 thước có một sợi dây cước cột vòng quanh qua góc cây nhỏ bằng bấp chân, nhìn theo sợi dây cước chuyền qua bên phía trái, đầu dây cước cột vào khoen giạt ngòi nổ của quả lựu đạn miêng được nguy trang vài cọng lá dứa nước đã khô, còn thân quả lựu đạn lật ngược đầu xuống đất được cột chặt vào thân gốc cây. Tôi ra dấu chỉ vào trái lựu đạn cho anh bạn Mỹ biết và làm dấu hiệu cho anh bò lui ra xa. Một mình tôi bò lần lại nhìn kỹ cách gài và kiểm soát xem xung quanh có gì khác lạ không. Tôi thấy không có gì đáng nghi ngờ, tôi bắt đầu đưa tay bóp chặt cái thìa vào thân lựu đạn, còn một tay cầm chốt gài đẩy qua lỗ và bẻ cong 2 thanh chốt để giữ an toàn rồi tháo dây cước bỏ trái lựu đạn vào túi áo. Tôi ra dấu tiếp tục bò vào trong, và tôi lại gỡ thêm một trái mìn nội hóa do VC chế bằng cách để trái lựu đạn vào trong một hũ sành cũ bỏ nhiều sắt vụn và đinh sét vào hũ. Lần này tôi gài lại chốt an toàn và tháo dây cước ra cho trống đường rồi tiếp tục bò vào dãy trại. Tôi và anh bạn Tiền Sát kiểm soát lại trong dãy trại trống không, nên làm thủ hiệu cho toán tiến vào. Sau khi nhận định Tr/úy trưởng toán cho biết VC vừa rời khỏi đây khoảng 1 hoặc 2 tuần, quân số cấp trung đội.

Chúng tôi trở lại hố cá nhân của VC đào sẵn, nằm phục kích và theo dõi tại ngã ba đầu dòng sông nhỏ này suốt 4 ngày. Đến 3 giờ chiều ngày cuối chúng tôi được tin 2 toán Seals bị VC phục kích trong một nhánh sông cách chúng tôi vài cây số, NN Mỹ tử thương 3, bị thương 6 trong đó có 2 NN Việt Nam, 5 người sống sót. Tôi hay tin liền nhờ Trung úy trưởng toán liên lạc hỏi xem 2 NN Việt Nam tên gì, sau khi liên lạc xong anh trưởng toán đánh vần và ghi lại, tôi được biết là Nguyễn Văn Thông (Thông lớn) và Trương Nghĩa Thành bị thương nặng và đã được tản thương về Bệnh viện 3 Dã Chiến Hoa Kỳ.

Các ổ của Việt cộng trong Rừng Sát

Khoảng 4 giờ chiều, 2 chiếc PBR chạy đến một chiếc ghim mũi vào đón chúng tôi và một chiếc chạy vòng gần đó để bảo vệ. Chúng tôi trở lại BCH/HQ trên LST, khi lên trên boong Tàu, tất cả đều cởi hết quần áo giày vớ để thủy thủ trên tàu đem đi giặt giũ.

Một lỗi lầm của tôi làm náo động trên tàu USS Harnett. LST 821.

Trong khi cởi áo, cảm thấy nặng trong túi áo tôi mới nhớ đến trái lựu đạn của VC gài mà tôi đã tháo và bỏ vào túi tính đem về chơi. Tôi móc trái lựu đạn ra, một thủy thủ nhìn thấy trái lựu đạn màu khác lạ vội la lên và bỏ chạy tôi ngẩn ngơ nhìn lại xung quanh. Tất cả đã chạy vào núp trong cánh cửa phòng. Đang lúc tôi ngơ ngác anh Trung sĩ Porter đứng trong cánh cửa sắt ra dấu bảo tôi cầm chặt trái lựu đạn chớ đừng bỏ xuống sàn tàu. Tôi làm theo lời cầm trái lựu đạn đứng chờ. Khoảng 2 hay 3 phút sau có hai chuyên viên tháo gỡ chất nổ trang bị quần áo giáp sắt bụng dụng cụ ra một hộp sắt bằng cái rương nhỏ đựng quần áo đến trước mặt tôi rồi để xuống sàn tàu. Họ mở nắp chiếc hộp sắt ra rồi ra dấu tôi bỏ trái lựu đạn vào hộp, xong rồi họ khóa nắp hộp lại rồi bung vào trong tàu. Toán NN Mỹ lúc đó mới đến gần tôi, anh bạn Tr/sĩ Porter mới giải thích vì sự an ninh và an toàn, anh dặn tôi đừng mang bất cứ vật gì của địch đem về trên tàu hoặc về căn cứ vì rất nguy hiểm. Đến lúc đó tôi mới biết lý do. Tôi mỉm cười và xin lỗi với tất cả mọi người trên tàu. Các thủy Thủ trên tàu nhìn tôi cười rồi lắc đầu bỏ đi với nhiều ý nghĩa!

Về đến căn cứ tôi đi cùng các bạn NN Mỹ đến Bệnh viện 3 Dã chiến của Hoa Kỳ gần trước cổng vào Phi trường Tân Sơn Nhất để thăm các người bị thương vừa qua. Được biết 2 bạn NN. Trương Nghĩa Thành bị trúng B40 của VC, áo giáp rách nát phía trước ngực đang nằm trong phòng giải phẫu để lấy miếng ra, còn Nguyễn Văn Thông thì bị gãy xương cánh tay được thắp nối lại, áo giáp cũng bị rách lủng nhiều chỗ, cả hai bạn đều may mắn thoát chết. Còn 4 NN/HK kia cũng bị thương rất nặng và cùng nằm dưỡng thương nơi đây.

Được biết toán NN Mỹ vừa bị phục kích là toán NN gồm 12 người vừa mới ra trường được gởi qua VN công tác và cũng là chuyên công tác đầu tiên đã bị thiệt hại nặng, 3 người chết, 4 người bị thương. Toán chỉ còn lại 5 người. Sau đó các anh được chia ra và nhập vào các toán khác, nhưng 5 người này sau vài chuyên công tác đã được gởi trả về Hoa Kỳ. Lý do là các anh này đã mất hẳn tinh thần chiến đấu vì ra quân lần đầu thua trận, nên sau khi sát nhập vào các toán khác khi đi công tác mỗi lần đụng trận, vừa nghe tiếng súng nổ, các anh này đã hoảng sợ bỏ chạy bất chấp lệnh của cấp chỉ huy. Thật là *“Dù cho học 3 năm trong quân trường, Quân nhân mà chưa lâm trận thì chưa phải là LÍNH”!*

Ba tháng phối hợp công tác hành quân đã trôi qua với nhiều kỷ niệm đùa giỡn với Tư Thần, ngày hôm nay chúng tôi từ giã các bạn NN/HK để trở về đơn vị, và toán NN Việt Nam khác đã xuống để thay thế.

Hôm nay lại cũng đúng ngày lãnh lương của các bạn NN/HK, anh bạn Tr/sĩ thân mến của

Thiếu Tá Hiệp LDNN

tôi lại một lần nữa đưa tiền tôi bằng một bao thơ trong đựng \$10.00USD với lời nhắn nhủ, “Tôi chỉ nhờ anh tặng quà đến bạn gái của anh mà thôi.” Anh bạn ôm vai tôi gượng cười, tôi cũng cảm động trước tình cảm của người bạn viễn xứ. Đã từng vào sinh ra tử trong mấy tháng vừa qua.

Tôi về LDNN chưa đầy 1 tuần lễ thì văn phòng LDNN nhận được công điện của BTL/HQ/P3. Theo lời yêu cầu của BCH/HQ NN/HK, xin gởi tôi đi công tác phối hợp thêm một nhiệm kỳ 3 tháng nữa. Tôi được CHT/LDNN gọi vào và cho xem công điện trên. Th/Tá Hiệp nói: “Những người Mỹ hình như họ cũng tin dị đoan, họ có nói với tôi là toán công tác có anh rất may mắn vì Cả toán đều không bị thiệt hại!” Th/Tá Hiệp nói tiếp: “Nhưng tôi có trình bày với Phòng 3 rồi. Tôi giữ anh ở lại để huấn luyện khóa 3 NN sắp mở.” Trao đổi thêm vài câu chuyện rồi tôi lui ra....

Cách 1 tuần lễ sau, một buổi sáng tôi đang tập thể dục ở phòng phía trong (dưới lầu Ty Quân Cảng). Thiếu Tá Hiệp đi kiếm tôi và cho tôi hay: “Đại úy Cố vấn Mỹ đang ngồi chờ gặp anh ở văn phòng”. Tôi ngạc nhiên, Thiếu Tá Hiệp nói tiếp: “Đại úy Cố Vấn muốn gặp trực tiếp anh để chuyển lời BCH/Người Nhái Hoa Kỳ muốn xin anh đi công tác với họ, tôi có cho Đại úy Cố Vấn biết là đơn vị đang cần anh ở lại để huấn luyện khóa 3 NN sắp mở, nhưng ông ta vẫn muốn gặp mặt anh.” Th/Tá Hiệp tiếp: “Tôi cho anh hay trước để anh trực tiếp nói với ông ta. Vì quyết định của tôi đã nói với anh lúc trước, anh hãy liệu lời mà nói.”

Tôi đi với Th/Tá Hiệp vào gặp Đại úy CV, và cũng được Đại úy Cố Vấn cho biết ý muốn của Bộ chỉ huy Hành Quân Người Nhái Hoa Kỳ như trên. Tôi cảm ơn và nhờ Đại úy Cố

Vấn chuyên lời từ chối của tôi là vì nhu cầu cần thiết của Khóa 3 HLNN sắp mở nên tôi không thể đi công tác nữa!

NN Trịnh Hòa Hiệp, vị Niên Trưởng của LĐNN, với lối xử sự nhiều tình cảm, tôi phải nói là “Quá nhiều tình cảm” mới đúng. Ở LĐNN hầu như tất cả NN nào có dịp gần gũi và tiếp chuyện với Ông đều có cảm tình, nhiều khi tưởng như một người anh cả đang hướng dẫn và dìu dắt đàn em trong tình thương yêu của gia đình hơn là tình Huynh đệ chi binh.

Đề tưởng niệm người quá cố có quá nhiều ưu ái đối với riêng tôi. Xin thành kính ghi lại chút gì để nhớ.

oOo

Đến khi Việt Nam Hóa chiến tranh. Nhưng vũ khí, đạn dược và tiếp liệu cho nhu cầu chiến trường đã bị đồng minh bội ước không cung cấp cho QLVNCH. Và NN Mỹ cũng rút dần về nước.

Trong hoàn cảnh thiếu thốn đó. Người Nhái Hải Quân Việt Nam Cộng Hòa vẫn tiếp tục chiến thuật đột kích, phục kích, và truy lùng địch quân trên khắp các vùng Chiến Thuật của 4 Quân Khu, v.v.. Và số thương vong của LĐNN càng lúc càng cao vì không còn phương tiện để yểm trợ và cấp cứu hữu hiệu như lúc còn Người Nhái Mỹ. Nhưng Người Nhái VN vẫn can trường xả thân đền nợ nước trong các trận chiến không tên và đã đóng góp phần xương máu của mình hy sinh cho Tổ Quốc mãi cho đến ngày 30-4-1975. Trong lúc đó vì bảo mật cho nên người dân sống bình an trong thủ đô suốt trong cuộc chiến vẫn không hề hay biết gì đến sự gian nguy, sống hay chết của những Người Nhái vô danh đang âm thầm ngày đêm xông pha trực diện chiến đấu với bọn VC du kích phá hoại, nơi vùng nước động sinh lầy Rừng Sát, để bảo vệ an toàn thủy lộ huyết mạch cho thủ đô Sài Gòn suốt trong cuộc chiến!

Từ cấp số Liên Đội 48 nhân viên NN khi mới thành lập năm 1963. Và theo nhu cầu chiến trường đòi hỏi Liên Đội NN phát triển lên đến cấp số Liên Đoàn trên 600 nhân viên vào năm 1972. Gồm có 5 ngành:

- 1. Hải Kích (Navy Seals) Sea – Air – Land = SEAL.*
- 2. Phá hoại dưới nước. (UDT) Underwater Demolition Team.*
- 3. Tháo gỡ chất nổ dưới nước (EOD) Explosive Ordnance Disposal.*
- 4. Trục vớt. (Salvage)*
- 5. An ninh phòng thủ hải cảng. (Harbor Defense)*

LĐNN là một đơn vị bị thiệt hại nhiều nhất, so với tỷ lệ trong quân đội VNCH. (50% quân số nói riêng về ngành Hải Kích (Navy Seals) là đơn vị trực diện với địch quân).

Vì điều kiện HL Người Nhái rất khó khăn và tốn kém, LĐNN chỉ HL được có 7 khóa, đào tạo được 185 NN/Ngành Hải Kích, đến ngày 30-4-75 đã mất hết 90 NN và một số thương phế tàn tật. Cái giá phải trả cho sự tự do an bình của người dân miền Nam nước Việt!

*Tổng Tham Mưu Phó QLVNCH
Thiếu Tướng Nguyễn Văn Mạnh
trao gấn Anh Dũng Bội Tinh ngôi sao bạc*

Ghi chú: Sau năm 1975, Việt cộng đã xây đài tưởng niệm liệt sĩ tại Nhơn Trạch với số thương vong rất cao. Dưới đây là số VC chết trong vùng Rừng Sát trên web site của VC được trích ra nguyên văn:

... ”625 liệt sĩ Đoàn 10 và 1,400 liệt sĩ của 12 xã huyện Nhơn Trạch đã ngã xuống tại chiến trường sôi động ác liệt này. Để tưởng nhớ công ơn và chiến tích anh hùng của cha anh, Đền thờ Liệt sĩ Nhơn Trạch được xây dựng tại xã Long Thọ, huyện Nhơn Trạch, nơi cửa ngõ bước vào chiến khu Rừng sát năm xưa.” (hết trích)

NN Lê Đình An

Nguồn: Internet E-mail by NN Lê Đình An chuyển

*Cập nhật hóa ngày Thứ Sáu, January 25, 2013
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*